

Inkeri muisti nähneensä tuon resuisen harakkapojan pari päivää aiemmin ikkunasta, mutta vielä silloin se ei näyttänyt noin hurjalta, olkoonkin, että osa sen siipisulista törrotti ja pyrstönkin laita oli vähän ”sinnepäin”. Silloin Inkeri oli tuumailut harakan kinastelleen jonkun toisen lajitoverinsa kanssa ja saaneen kahakassa vähän siipeensä, mutta nyt tilanne vaikutti paljon vakavammalta! Inkeri jäi vielä pihalle, kun Aarne meni sisälle tekemään jotakin tähdellistä. Muut harakat lensivät lipettiin, kun Inkeri lähestyi varoen resuista lintua. ”Mitä ihmettä sinulle on tapahtunut?” kyseli Inkeri huolissaan. ”Olet kuin jyrän alle jäänyt. Tai vielä pahempaa, kuin olisit joutunut lennosta silppuriin! Voi pientä...” Lintu tuijotti tuttua talon emäntää, eikä lähtenyt karkuun, vaikka Inkeri seisoikin siinä ihan lähellä.

”Kuules, pikkuinen, minä annan sinulle nyt nimen.

Saat olla Resu-Pekka, tai sanotaan vaan Resu, se taitaa kuvata sinua parhaiten, pientä reppanaa. Kutsun sinua tästä lähtien sillä nimellä. Tulethan aina luokseni, kun huutelen sinua?” Resu ei pelännyt Inkeriä eikä Inkeri Resua. Niin hullua kuin onkin, Inkeri oli kuullut joidenkin ihmisten suorastaan pelkäävän luonnon eläimiä. En tarkoita nyt karhua tai sutta tai muuta suurta eläintä, joihin luonnossa voi kyllä joskus törmätä, ja niitä saattaa olla hiukan syytäkin pelätä, tai jos ei nyt ihan pelätä, niin ainakin kovasti kunnioittaa, vaan ihan niitä pienempiäkin elollisia kanssakulkijoitamme. Lintukammoisistakin ihmisistä Inkeri oli kuullut. Hän oli itse sen sijaan jo pikkutyöstä lähtien ihaillut lintuja; niiden ylvästä lentoa taivaita vasten ja niiden upeaa kykyä laulaa ja sirkutella suloisia konserttojaan. Olipa Inkeri saanut vilkkaan luonteensa vuoksi lempinimekseenkin ”Pryryharakka”, mikä juuri nyt tuntui erityisen huvittavalta – mikä yhteensattuma!

Senkin Inkeri oli huomannut, ettei harakoita oikein arvostettu missään. ”Se joutaa harakoille!” oli sanonta, joka leimasi jo kyseistä lintua, niin kuin sillä ei olisi oikein minkäänlaista arvoa tai virkaa. Niiden oleskelusta ei tykätty, niiden pyrähtelevistä lentonäytöksistäkään ei liioin oltu mielissään, eikä niiden laulua pidetty minään! No, harakan ääntely nyt on sellaista hiukan persoonallista, käheää ja karheaa, monen mielestä hyvinkin epämusikaalista, räkättävää naurua ja niiden varsinaista lauluakin, vaimeaa visertelyä ja kirskuntaa, kuulee harvoin, hyvässä lykyssä joskus keväisin. Harakat kitisevät ja kirsкуvat ja ne tykkäävät matkia rupatellessaan. Nämä ei niin soinnilliset laululuritutukset tai muutkaan seikat eivät tehneet harakoista kuitenkaan Inkerin silmissä vähempiarvoisia kuin muutkaan taivaitten valtiaat; jokainen lintu oli Inkerille yhtä arvokas ja tärkeä. Ja mikä muu lintu on yhtä tarkkaavainen kuin harakka? Sen lähelle ei niin vain pääsekään, usein tämä eloisa, viisas ja varovainen lintu nimittäin lähtee nopeasti karkuun, jos ihminen tulee liiaksi liki.

Resu napitti Inkeriä syvälle silmiin ja kuunteli tarkasti, mitä asiaa tuolla tutulla talon emännällä hänelle oli. Se kallisteli päätään ja pörhisteli räjähtänyttä höyhenpeitettään. Inkeri ja Resu katsoivat nyt toisiaan hyvin merkityksellisesti ja sillä sekunnilla tuntui, että he ymmärsivät toisiaan täysin. Ehkä Inkeri osasi lintujen kieltä, ehkä Resu oli niin älykäs kuin varislinnut vain olla voivat, ja tajusi, mitä tuo talon emäntä yritti sille sanoa. Siitä hetkestä alkoi ikuinen ystävyys.

